

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1966/2015
04.02.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца Н.Н. из В., кога заступа И.К., адвокат из Н., против туженог Предузећа за саобраћај К.–ј. Д.О.О. из В., кога заступа С.И., адвокат из В., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1265/15 од 25.06.2015. године, у седници већа одржаној 04.02.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1265/15 од 25.06.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 520/14 од 09.03.2015. године, ставом првим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име неисплаћених трошкова за време проведено на путу у земљи у периоду од 12.06.2011. године до 12.06.2014. године исплати износе наведене у изреци, са законском затезном каматом на појединачне месечне износе почев од последњег дана у месецу за претходни месец, као и да му на име неисплаћених трошкова за време проведено на службеном путу у иностранству исплати девизне износе наведене у изреци, са домицилном каматом на појединачне месечне износе почев од означених датума, све у динарској противвредности, по курсу Централне европске банке на дан исплате. Ставом другим изреке тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 142.849,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1265/15 од 25.06.2015. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, као и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11... 55/14).

Према члану 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11...55/14), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија

ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а о дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

На основу овлашћења из члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као о изузетно дозвољеној, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, као ни потреба новог тумачења права. Осим тога, уз ревизију нису приложене судске одлуке којима је у истој чињеничној и правној ситуацији различито пресуђено, чиме би евентуално била оправдана потреба за уједначавањем судске праксе.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 403. у вези одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11, 55/14), Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Тужба, која је поднета 12.06.2014. године, ради исплате потраживања из радног односа, преиначена је 26.01.2015. године повећањем захтева у делу којим је тражена исплата трошкова за време проведено на путу у земљи и иностранству у периоду од 12.06.2011. године до 12.06.2014. године, тако што је тужилац тражио да се тужени обавезе да му на име неисплаћених трошкова за време проведено на службеном путу у земљи исплати укупно 148.200,00 динара, а за време проведено на службеном путу у иностранству укупно 14.838,00 евра и 2.658,37 швајцарских франака. У преосталом делу, којим је тужилац тражио накнаду на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора, накнаду штете због необрачунатог прековременог рада, накнаду за обављање послова припреме и прања возила и због неисплаћене законске затезне камате на све месечне зараде у периоду од 12.06.2011. године до 12.06.2014. године, тужба је повучена. Побијаном другостепеном одлуком тужени је правноснажно обавезан на исплату износа од 148.200,00 динара, 14.838,00 евра и 2.658,37 швајцарских франака.

Према одредби члана 403. став 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11,...55/14), ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући виду да вредност предмета спора побијаног дела од 148.200,00 динара, 14.838,00 евра и 2.658,37 швајцарских франака очигледно не прелази вредносни цензус од 40.000 евра из члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, ревизија тужене није дозвољена.

Из наведених разлога, применом члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Снежана Андрејевић,с.р.**